

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Mindedigt over Anna Rasmusdatter Schøllers 1669

Citation: Kingo, Thomas: "Mindedigt over Anna Rasmusdatter Schøllers 1669", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 1*, udg. af Hans Brix ; Paul Diderichsen ; F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo01val-shoot-workid78102/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 1

Dyd-Ædle Salig
Anna Rasmusdatter
Schøllers

Til sidste Ære og Amindelse.

(† 19. Febr. 1669).

5

D Et er et Hunning-Liv ret midt i Dødsens Galde,
At mand de Frommes Støv kand som fra Døden kalde,
Og i dend Orme-muld een Engle-mine faa,
Som just fra Paradiis og deris Dyd mon gaa.
10 Vort Liv er ellers suurt, og i vor Fødsels Glæde,
Som andre mooris ved, vi selv tær paa at græde;
Dend spæde Jammers Dug paa Kinden falder need,
Og salter os vor Mund, før vi af Sucker veed;
Naar vi paa Moders Knæ smil-øyed Smacke-suer
15 Med tandløs Gumme de Naturens Melcke-druer,
En Orm i Livet snart gjør slige Knib og Saar,
At hun for milder-Barn en græde-Degge faar;
Naar i vor Gange-Vogn vort snuble-Knæ vi sætte,
Og rulder os herom paa de forordnet Plætte
20 Udi en ringe Jord, mand med et Eble kand,
Os locke runden om, til Øjet staar i Vand;
Saa glad en Barndom er os aldrig udi vente,
At Lycken vil sig ind i hvert vor Foedspor prente;
Vor Spiire-palme vil hos Græde-becken groo,
25 Og Rosen-knoppen sig igiennem Tornen snoo:
Til vor Vankundighed en Sorrig ofte trenger,
Naar Græde-stuen mand med Sørge-tøy omhenger,

Tekstgrundlag: E. Pontoppidan, Ligprædiken over Anne Rasmusdatter Schøller (1677) S. 119 ff.

Fordi Forældre skal til Graven ilig gaa,
 Tit før vor egen Skoe vi vel kand drage paa.
 Hvad har vi dog, som i vor Ungdom kand os glæde! 120
 Naar af vor Moders Skiød og Duntze-knæ vi træde?
 Hvad er der, som os kand een varig Lycke faa, 5
 Der ej, som kronet Ax, vil falde fra sit Straa?
 Paa Sundhed kand vi ej vor Leve-længde sætte,
 Dend faar i Støde-maal Forandrings farlig Plætte;
 Dend røde Rosen-Kind, de Marfve-fulde Been
 Har intet luttret Blood fra Dødsens Dræbe-meen, 10
 Paa Rigdom kunde vi vort Haabnings Slot ej bygge;
 Thi Rigdoms Skinnetøi er kun en Vandre-skygge,
 Der gaar fra Haand til Haand, og kaster Mørckhed paa
 Hver Siæl, som alt for høyt i hendis Lyst vil gaa.
 Om Himlen har os Held og hulde Venner gifvet 15
 Som Hielpe-Støtter og Ryg-Stykker her i Livet,
 Hvor tit maa dend, som før gick udi Venne-val,
 Hiertkippet eenlig staa blant Venne-løsis tal?
 Nu Himmel-tages tit vor beste Ven og Frende,
 Nu kand sig Lyckens Blad snart for vor Broder vende, 20
 Saa hand ej hielpe kand; Nu kand en anden faa
 Et Lycke-Spring, saa til hands Dør vi tør ej gaa.
 Hvad møder ej udi det kierlig Ecte-Sæde,
 Som Høyden er udaf vor verslig Lyst og Glæde?
 Der er, GUD veed, der er et viit Gardine-heng 25
 Udaf Bekymring om dend glade Brude-seng;
 Der piper Sorgen med dend ønskte Livsens Grøde,
 I Frychts- og Haabnings-Børn; Der seer mand hver Dag
 møde,
 Dend flittig Fædre-Haand i megen Arbeid sveed 30
 For Børn, som ej endnu af Biærings Sorrig veed.

- 121 Der er det, hvor saa tit dend Øyne-græde-Kilde
Maa salte Taarer for sin beske Lycke spilde,
Fordi her skæeris af det kjerlig Ecte-Baand,
Som før var Glæde-knyt med HERRens hellig Haand.
- 5 Der øsis Jammer ud i lange, lange Becke,
Som kand til mange Aar og mange Siæle strecke,
Fordi at deris Dyd og Fromhed aldrig kand
Aftois med megen Tiids Bekymring Sørge-vand.
Du Dydig Anna, du vor Skøllers Ecte-Mage,
- 10 Tilstæd, at jeg din Roos maa med din Aske tage
Til Verdens Lius igien, enddog du acter haant
Om ald dend Roos, som er af Jord og Verden laant.
GUDs Helgene vi kand ey anden Ære giøre,
End deris Nafn og Lov med billig Priis udføre;
- 15 Vi veed vel ellers, at din Roos og Ære staar
Hos HERRens Throne, hvor vor Sands slet intet naar.
Her har vi seet, at du dit Liv har vel fuldendet,
Og Livsens trange Maal i Troen fyrig rendet,
Hvad Ære, Rigdom, Held, og Venner giøre kand,
- 20 Det faldt dig lycksom til i denn' ustadig Stand:
GUD gav dig Hæders Børn, en Mand af Held og Ære,
Som Sorgen for din Død til Døden vilde bære;
Saa togstu Afskeed, der din Dyd var kommen paa
Saa høyt et Trin, som faa blant Verdens Qvinder naa.

Den Ædle oc Høylærde, nu salige Herre

D. Caspar Bartholin

til Kornerup, etc.

Til et prjseligt Eftermæle.

(† 2. Nov. 1670).

5

D Et gjør dog aldrig got at tæncke Døden dreyer
 Sit stoore Myrde-Seyl oc cfter os sig neyer,
 At voris Lefnets Skib, som gaar paa Lykkens Fang 218
 I Verdens vilde Hav, kuldseyler jo engang.
 Vi fødis til at døe; fra første Vugge-hvile 10
 Og til vor Døde-søfn gaar hvert Minut at jle
 Som Strømmens Buble-vand der glider sagte hen
 I dyben Afgrund og kand aldrig komm' igien.
 Den Krands vor Ungdoms Maj oppaa vort Hovet sætter
 Ved hastig Løve-fald sin Skjønhed snart forgietter, 15
 Saa det for Snimen stood i fulde Blomster-pragt
 Er ved en Huerelvind med hast til Jorden lagt.
 Vi bær slet intet Sundt fra Foode-saal til Isse
 Som os en Timis Tjd mod Døden kand forvise,
 Thi denne Blandings Malm, huor af det Skrattekar 20
 Vor Jorde-Bolig er, saa ofte ilde far
 Nu i vor Aulings-sted udaf den lønlig Føde
 Som sætter tjt en Gift udi vor spæde Grøde,
 Nu ved den suage Sæd huor af vi Samling fik, 25
 Og HErrrens hellig Haand udgiorde os vor Skik.
 Og mens vi siden skal forneden Himlens Øye
 Med Orme-Sækken gaa, hielp Gud huad maa vi døye

*Tekstgrundlag: J. Jensen Munch, Ligprædiken over C. Bartholin (1673)
 S. 217 ff. 12 Strømmens] Udg. Strømmens A*

8*